

Daniels bok – nummer hundre og femtifem

Avsløringen av Daniels siste syn: en parallell ferd for de kloke jomfruene

Jeff Pippenger

2024-03-24

Vi har innledet vår betraktning av Daniels siste syn ved å identifisere Daniel som et symbol på Guds paktsfolk i de siste dager, og vi har brukt det første verset sammen med det siste kapittelet for å begynne å identifisere de profetiske kjennetegn ved dette folk i de siste dager, representert ved Beltsasar. Guds paktsfolk i de siste dager representerer millerittene i den første engels bevegelse og de hundre og førtifire tusen i den tredje engels bevegelse. Millerittene oppfylte lignelsen om de ti jomfruer, og den lignelsen blir gjentatt til punkt og prikke i de siste dager.

«Jeg blir ofte henvist til lignelsen om de ti jomfruene, hvorav fem var kloke og fem uforstandige. Denne lignelsen er blitt og vil bli oppfylt til minste bokstav, for den har en særlig anvendelse på denne tid, og er, lik den tredje engels budskap, blitt oppfylt og vil fortsette å være nærværende sannhet inntil tidens ende.» Review and Herald, 19. august 1890.

Erfaringen til begge bevegelsene i de siste dager er adventismens erfaring.

«Lignelsen om de ti jomfruer i Matteus 25 illustrerer også adventfolkets erfaring.» The Great Controversy, 393.

Millerittene representerte den første engels bevegelse, og deres erfaring ble også representert ved menigheten i Filadelfia. I 1856 gikk den filadelfiske millerittbevegelsen over til den laodikeiske bevegelsen, og i opprøret i 1863 gikk den videre over i den laodikeiske syvendedags adventistkirke.

De hundre og førtifire tusen representerer den tredje engels bevegelse, og deres erfaring ble også framstilt ved menigheten i Filadelfia. I 1989 ble Daniels bok åpnet for den laodikeiske syvendedags adventistkirke, og den 11. september 2001 begynte den laodikeiske adventbevegelsen, og i juli 2023 inntraff overgangen tilbake til den filadelfiske bevegelsen.

Beltsasar, eller Daniel, representerer den filadelfiske bevegelsen i de siste dager, som gjentar millerittenes filadelfiske bevegelse «til punkt og prikke». Det første verset i det siste synet representerer dette folk i de siste dager, og det siste vitnesbyrdet i det siste synet må stemme overens med det første vitnesbyrdet i det siste synet. Renselsesprosessen i Daniel kapittel tolv identifiserer kunnskapsøkningen og de to klasser som derved frembringes. Beltsasar er den endelige representasjon av de vise i de siste dager. I Daniel kapittel tolv finnes det minst fem profetiske sannheter som var ankre for millerittbevegelsen, og som må gjentas i den tredje engels bevegelse.

Den første er renselsesprosessen som frembringer to klasser av tilbedere, og som derfor oppfyller lignelsen om de ti jomfruene både i begynnelsen og i avslutningen.

Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endetiden. Mange skal fare hit og dit, og kunnskapen skal øke. ... Og han sa: Gå bort, Daniel; for ordene skal holdes skjult og forseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal gjøre ugudelighet, og ingen av de ugudelige skal forstå; men de forstandige skal forstå. Daniel 12:4, 9, 10.

Skillet mellom de vise og de ugudelige (dåraktige) er basert på deres forståelse av den kunnskapsøkning som åpnes ved endens tid, idet de mentalt skjelner og deler den, enten i 1798 for millerittene, eller i 1989 for de hundre og førtifire tusen. Guds folk er pålagt å vite at adventismen er erfaringen i lignelsen om de ti jomfruer; for uten den forståelsen vil de ikke søke å forstå når «endens tid» for den siste generasjon inntraff, eller hva budskapet var som da ble avseglet opp. Uten forståelsen av at adventisterfaringen er en tredelt prøvelsesprosess, grunnlagt på en gradvis utvikling av sannheten, som leder til et utfall på «liv eller død», er det umulig å erkjenne det høye kall for enhver syvendedagsadventist. Belteshasar representerer et folk som vet at de gikk gjennom den renselsesprosess som fremstilles som å bli «renset, gjort hvite og prøvet». Nettopp denne tredelte renselsesprosess blir uttrykkelig identifisert som Den Hellige Ånds verk.

Likevel sier jeg dere sannheten: Det er gagnlig for dere at jeg går bort; for dersom jeg ikke går bort, skal Talsmannen ikke komme til dere; men dersom jeg går bort, skal jeg sende ham til dere. Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd og om rettferdighet og om dom: om synd, fordi de ikke tror på meg; om rettferdighet, fordi jeg går til min Far, og dere ser meg ikke lenger; om dom, fordi denne verdens fyrste er dømt. Jeg har ennå mye å si dere, men dere kan ikke bære det nå. Men når han, sannhetens Ånd, kommer, skal han veilede dere til hele sannheten; for han skal ikke tale av seg selv, men det han hører, skal han tale; og han skal forkynde dere de ting som skal komme. Johannes 16:7–13.

Den Hellige Ånds verk i å lede de kloke jomfruene inn i «hele sannheten», krever at Han refser, hvilket betyr å formane eller overbevise, verden om synd, rettferdighet og dom, som er nøyaktig de samme tre trinnene som frembringer enten en klok eller en dåreaktig jomfru i Daniel kapittel tolv. Budskapet som Jesus identifiserte som Den Hellige Ånds verk, er «oljen», som åpenbarer skillet mellom de kloke og de ugudelige i Daniel tolv. Guds folk i de siste dager må forstå kunnskapens vekst for sin generasjon, og den kunnskapen omfatter deres erkjennelse av at de enten er dårlige eller kloke jomfruer i lignelsen i Matteus kapittel tjuefem.

«Johannes fikk disse ting vist i et hellig syn. Han så skaren som var fremstilt ved de fem kloke jomfruene, med sine lamper stelt og brennende, og han utbrøt i henrykkelse: «Her er de helliges tålmodighet; her er de som holder Guds bud og Jesu tro.» Og jeg hørte en røst fra himmelen som sa til meg: «Skriv: Salige er de døde som dør i Herren fra nå av.» «Ja,» sier Ånden, «så de kan hvile fra sine møysomheter; og deres gjerninger følger med dem.»»

Mange som hørte den første og den andre engels budskap, trodde at de skulle leve til å se Kristus komme i himmelens skyer. Hadde alle som bekjente å tro sannheten, gjort sin del som kloke jomfruer, ville budskapet for lengst ha vært forkynt for hver nasjon og stamme og tunge og folk. Men fem var kloke og fem var dårlige. Sannheten burde ha blitt forkynt av de ti jomfruene, men bare fem hadde gjort den forberedelse som var nødvendig for å slutte seg til

den skare som vandret i lyset som var kommet til dem. Den tredje engels budskap var nødvendig. Denne forkynnelsen skulle frembæres. Mange som gikk ut for å møte Brudgommen under den første og den andre engels budskap, avviste den tredje engels budskap, det siste prøvende budskap som skulle gis til verden.

«Et lignende verk vil bli fullført når den andre engelen, framstilt i Åpenbaringen 18, forkynner sitt budskap. Den første, den andre og den tredje engels budskap må bli gjentatt. Kallet skal bli gitt til menigheten: 'Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder.' 'Falt, falt er Babylon, den store, og er blitt et tilholdssted for onde ånder og et skjulested for hver uren ånd og et bur for hver uren og hatefull fugl. For alle folkeslag har drukket av vinen fra hennes horeeris vredesvin, og jordens konger har drevet hor med henne, og jordens kjøpmenn er blitt rike av overfloden av hennes vellyst.... Gå ut fra henne, mitt folk, for at dere ikke skal ha del i hennes synder, og for at dere ikke skal få del i hennes plager; for hennes synder har nådd opp til himmelen, og Gud har kommet hennes misgjerninger i hu' [Åpenbaringen 18:2–5].»

«Ta hvert vers i dette kapitlet og les det nøye, særlig de to siste: 'Og lyset fra en lampe skal aldri mer skinne i deg; og brudgommens og brudens røst skal aldri mer høres i deg; for dine kjøpmenn var jordens stormenn; for ved dine trolldomskunster ble alle folkeslag forført. Og i henne ble det funnet blod av profeter og av hellige og av alle dem som er blitt drept på jorden.'»

«Lignelsen om de ti jomfruene ble gitt av Kristus selv, og hver enkelthetsopplysning bør studeres nøye. Det vil komme en tid da døren vil bli stengt. Vi er fremstilt enten ved de kloke eller de dårlige jomfruene. Vi kan nå ikke skjelne, og vi har heller ikke myndighet til å si hvem som er kloke og hvem som er dårlige. Det finnes dem som holder sannheten nede i urettferdighet, og disse fremtrer utvortes som de kloke.» Manuscript Releases, bind 16, 270.

Som adventister som ved den snart kommende søndagsloven skal kalle menn og kvinner ut av Babylon, «blir vi fremstilt enten ved de kloke eller de dårlige jomfruene». Den skaren som Johannes så, «fremstilt ved de fem kloke jomfruene, med sine lamper stelt og brennende», og som Johannes videre identifiserte som dem som har «de helliges tålmodighet», og som «holder Guds bud og Jesu tro», er de hundre og førtifire tusen som er pålagt å holde Guds bud, utøve Jesu tro og vite at de er jomfruene i lignelsen i Matteus tjuefem. Ikke bare trenger de å forstå at de enten er kloke eller dårlige jomfruer, men de må gjenta den erfaring som ble fremstilt ved Daniel som å bli «renset, gjort hvite og prøvet».

Og de sang liksom en ny sang foran tronen og foran de fire livsvesener og de eldste; og ingen kunne lære den sangen uten de hundre og førtifire tusen, de som var kjøpt fri fra jorden. Dette er de som ikke er blitt urenet med kvinner; for de er jomfruer. Dette er de som følger Lammet hvor det går. Disse er kjøpt fri fra menneskene som en førstegrøde for Gud og for Lammet. Og i deres munn ble det ikke funnet svik; for de er uten lyte for Guds trone. Åpenbaringen 14:3–5.

Det er minst fem sannheter framstilt i Daniel kapittel tolv, som er sannheter knyttet til millerittbevegelsen under den første engel, og som skal bli gjentatt og forstått mer fullstendig av de hundre og førtifire tusens bevegelse. En av disse sannhetene er den tretrinns renselsesprosessen

som er knyttet til lignelsen om de ti jomfruer. Den første sannhet William Miller forstod med hensyn til profetisk tid, var «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks, og denne sannhet blir identifisert i Daniel tolv, og det er den første sannhet i millerittbevegelsens historie som der blir omtalt.

Men du, Daniel, lukk til ordene og forsegl boken inntil endetiden. Mange skal fare hit og dit, og kunnskapen skal øke. Da så jeg, Daniel, og se, der stod det to andre, den ene på denne bredden av elven og den andre på den andre bredden av elven. Og en sa til mannen som var kledd i lin, han som stod over elvens vann: Hvor lenge skal det vare til enden på disse underfulle ting? Og jeg hørte mannen som var kledd i lin, han som stod over elvens vann, da han løftet sin høyre hånd og sin venstre hånd opp mot himmelen og svor ved ham som lever evig, at det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å knuse det hellige folks makt, da skal alle disse ting fullendes. Og jeg hørte, men jeg forstod det ikke. Da sa jeg: Å, min herre, hva skal enden bli på disse ting? Og han sa: Gå bort, Daniel, for ordene skal holdes lukket og forseglet inntil endetiden. Mange skal bli rensset og gjort hvite og prøvet; men de ugudelige skal handle ugudelig, og ingen av de ugudelige skal forstå, men de vise skal forstå. Daniel 12:4–10.

Dette avsnittet begynner med at Daniels bok blir forseglet inntil endetiden, og avsnittet avsluttes med at Daniels bok blir forseglet inntil endetiden. Mellom den første og den siste forsegligen av Daniels ord var det den edfestede vitnesbyrd fra «han som lever i all evighet», at «det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fullført å spre det hellige folks makt, skal alle disse ting bli fullendt.»

Han som gav dette edfestede vitnesbyrd, var Han som var over vannene, kledd i lin. Daniel så en engel på den ene bredden av Hiddekel-elven og en annen engel på den andre bredden, og en av disse englene stilte et spørsmål, som Han over vannene besvarte. Spørsmålet var: «Hvor lenge?» Dette er de samme to første ordene i spørsmålet som stilles i vers tretten i Daniels bok, kapittel åtte.

Så hørte jeg en hellig tale; og en annen hellig sa til den som talte: Hvor lenge skal synet vare om det stadige offer og den ødeleggende overtredelsen, så både helligdommen og hæren blir gitt til nedtramping? Og han sa til meg: Inntil to tusen og tre hundre dager er gått; så skal helligdommen bli rensset. Daniel 8:13, 14.

Den samme profetiske strukturen finnes i begge samtalene, bortsett fra at Daniel i kapittel åtte er ved elven Ulai, og ikke ved elven Hiddekel. I kapittel åtte «sa» en engel (hellig) «til den hellige som talte: Hvor lenge?» Det hebraiske ordet som er oversatt med «den hellige», er det hebraiske ordet «Palmoni», som betyr den Vidunderlige Tallmester, eller Hemmelighetenes Tallmester. I kapittel åtte var det Jesus (den Vidunderlige Tallmester) som talte, og en annen hellig spurte Jesus (den hellige): «Hvor lenge?»

I kapittel tolv blir Han som står på vannet, spurt av en engel som var på den ene bredden av Hiddekel-elven: «Hvor lenge?» Disse to avsnittene må betraktes sammen, linje på linje. Det første spørsmålet i kapittel åtte er: «Hvor lenge varer synet om nedtrampingen av helligdommen og

hæren, som først fullbyrdes ved hedenskapet og deretter ved pavedømmet?» Spørsmålet i kapittel tolv er: «Hvor lenge skal det vare før enden på disse underfulle ting?» Det besvorne svaret blir da gitt av Palmoni, den vidunderlige teller, som var kledd i lin og stod over vannene: «det skal være for en tid, tider og en halv tid; og når han har fullendt å spre det hellige folks makt, da skal alle disse ting være fullført.»

Spørsmålene ved elvene Ulai og Hiddekel er: «Hvor lenge skal synet om Guds folks adspredelse vare, den som fullbyrdes ved hedenskapet og deretter ved pavemakten idet de trår helligdommen og hæren ned?» Svaret er at nedtrampingen opphører i 1798, når Palmonis verk med å oppreise det millerittiske tempel begynner, og deretter avsluttes førtiseks år senere, i 1844, da helligdommen skulle renses.

I kapittel tolv hørte Daniel samtalen, «men jeg forstod den ikke.» Daniel uttrykte et ønske om å forstå, slik det kommer til uttrykk ved at han spurte Kristus: «Min herre, hva skal enden bli på disse ting?» Hans uttrykk for ønsket om å forstå representerte de vise jomfruene ønske om å forstå, for hele dialogen var plassert mellom de to henvisningene til at Daniels bok skulle være forsegllet inntil endetiden. Daniel representerte det ønske som ble lagt på William Miller om å forstå den sannhet som ble åpnet i 1798, og den første sannhet han ble ledet til å erkjenne, var nedtrampingen av helligdommen og hæren, først ved hedenskapet og deretter ved pavedømmet i den perioden da de hellige folks makt ble spredt, til oppfyllelse av «de sju tider» i Tredje Mosebok tjueseks.

Millers ønske om å kjenne sannheten er representert ved Daniels ønske, men Millers forståelse var ufullstendig. Daniel representerer Millers ønske, og Beltsasar representerer dem som har en fullstendig forståelse av saken og synet. Det finnes minst fem viktige sannheter som var en del av millerittenes erfaring i kapittel tolv av Daniels bok, og som vil finne en parallell motpart i de hundre og førtifire tusens historie. Den ene er at de oppfylte og forstod at de oppfylte lignelsen om de ti jomfruer, med dens tretrinns prøveprosess, og den andre er at de forstår grunnsteinen for de «sju tider» i Tredje Mosebok kapittel tjueseks.

Vi vil fortsette denne studien i vår neste artikkel.

«Da skal himlenes rike lignedes med ti jomfruer som tok lampene sine og gikk ut for å møte brudgommen. Fem av dem var kloke, og fem var dårlige. De dårlige tok lampene sine, men tok ikke olje med seg; men de kloke tok olje i karene sine sammen med lampene sine. Da brudgommen lot vente på seg, slumret de alle inn og sov. Men ved midnatt lød et rop: Se, brudgommen kommer; gå ut for å møte ham! Da stod alle disse jomfruene opp og gjorde lampene sine i stand. Og de dårlige sa til de kloke: Gi oss av oljen deres, for lampene våre slokner. Men de kloke svarte og sa: Nei, det kan hende det ikke blir nok både til oss og dere; gå heller til dem som selger, og kjøp til dere selv. Men mens de gikk bort for å kjøpe, kom brudgommen; og de som var rede, gikk inn med ham til bryllupet, og døren ble stengt. Etterpå kom også de andre jomfruene og sa: Herre, Herre, lukk opp for oss! Men han svarte og sa: Sannelig sier jeg dere: Jeg kjenner dere ikke. Våk derfor, for dere kjenner verken dagen eller timen da Menneskesønnen kommer.»

«Vi lever nå i en høyst farefull tid, og ikke én av oss burde være trege med å søke en forberedelse for Kristi komme. La ingen følge de dårlige jomfruers eksempel og tenke at det vil være trygt å vente til krisen kommer før man vinner en karakterforberedelse til å kunne bestå på den tid. Det vil være for sent å søke Kristi rettferdighet når gjestene blir kalt inn og undersøkt. Nå er tiden inne til å ikle seg Kristi rettferdighet,—bryllupskledningen som vil gjøre deg skikket til å gå inn til Lammets bryllupsmåltid. I lignelsen blir de dårlige jomfruene fremstilt som om de ber om olje og ikke får den når de ber om den. Dette er et symbol på dem som ikke har forberedt seg ved å utvikle en karakter som kan bestå i en krisetid. Det er som om de skulle gå til sine naboer og si: Gi meg din karakter, ellers går jeg fortaapt. De som var vise, kunne ikke overføre sin olje til de dårlige jomfruenes blafrende lamper. Karakter kan ikke overføres. Den kan ikke kjøpes eller selges; den må tilegnes. Herren har gitt hvert menneske anledning til å oppnå en rettferdig karakter i nådetidens timer; men han har ikke sørget for en måte hvorpå ett menneskelig redskap kan meddele et annet den karakter som han har utviklet ved å gjennomgå harde erfaringer, ved å lære lærdommer fra den store Lærer, slik at han kan vise tålmodighet under prøvelse og utøve tro, så han kan flytte umulighetens fjell. Det er umulig å formidle kjærlighetens vellukt,—å gi et annet menneske mildhet, takt og utholdenhet. Det er umulig for ett menneskehjerte å utøse i et annet kjærligheten til Gud og til menneskeheten.»

«Men den dagen kommer, og den er nær oss, da enhver side ved karakteren vil bli åpenbart ved særskilt fristelse. De som forblir tro mot prinsippet, som utøver tro til enden, vil være dem som har vist seg tro under prøvelse og trengsel i de foregående timene av sin prøvetid, og har dannet karakterer etter Kristi bilde. Det vil være dem som har dyrket et nært kjennskap til Kristus, som ved hans visdom og nåde har del i guddommelig natur. Men intet menneske kan gi et annet hjertets hengivenhet og edle sjelekvaliteter og fylle dets mangler med moralsk kraft. Vi kan hver især gjøre mye for hverandre ved å gi menneskene et kristuslikt eksempel og således påvirke dem til å gå til Kristus for den rettferdighet uten hvilken de ikke kan bestå i dommen. Mennesker bør under bønn overveie den viktige saken som gjelder karakterdannelse, og forme sine karakterer etter det guddommelige mønster.» The Youth Instructor, 16. januar 1896.